

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

21 iulie 2015

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Petru Ursache,

Judecătorii – Constantin Alerguș, Vladimir Timofti, Ghenadie Nicolaev,
Nadejda Toma,

a judecat, fără citarea părților, recursurile ordinare declarate de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Bălți, Formusatii Andrei, de inculpatul Cojocari Nicolai și avocatul acestuia Vieru Vadim prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 27 februarie 2015, în cauza penală în privința lui

Cojocari Nicolai Mihail,

născut la 12 decembrie 1956, originar din s. Piscărești, r-nul Rezina, domiciliat în or. Șoldănești, str. B. Glavan, nr. 14

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

- 1. de la 17 mai 2012 - pînă la 25 septembrie 2013; (instanța de fond);*
- 2. de la 14 octombrie 2013 - pînă la 27 februarie 2015; (instanța de apel);*
- 3. de la 07 mai 2015 - pînă la 21 iulie 2015; (instanța de recurs ordinar).*

Procedura prevăzută de art.431 alin.(1) pct.1¹) Cod de procedură penală legal executată.

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Șoldănești din 25 septembrie 2013, Cojocari Nicolai a fost achitat de sub învinuire de comitere a infracțiunii prevăzute de art. 324 alin.(2) lit. c) Cod penal, pe motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

2. Pentru a pronunța sentința instanța de fond a reținut că, de către organul de urmărire penală, Cojocari Nicolai, a fost învinuit de faptul că dînsul activînd în funcția de arhitect-șef în cadrul Consiliului raional Șoldănești, numit în această funcție prin dispoziția președintelui raionului Șoldănești nr. 2-c din 07.07.2003 și fiind persoană publică, investit în virtutea funcției deținute cu atribuții de avizare a documentației urbanistice precum și a proiectelor tuturor obiectelor amplasate pe teritoriul

raionului, sub pretextul îndeplinirii unor acțiuni ce intră în obligațiunile sale de serviciu legate de semnarea și eliberarea documentelor de recepție finală a unei construcții – magazin comercial cu suprafața de 205,6 m², situat în s. Răspopeni, r-nul Șoldănești, prin estorcare a pretins de la proprietarul acestui magazin V. Sula, suma de 2 000 lei, bani pe care i-a primit de la acesta în biroul său de serviciu din or. Șoldănești, la data de 29 martie 2012.

3. Nefiind de acord cu sentința a declarat apel acuzatorul de stat, care a solicitat, casarea acesteia, cu pronunțarea unei noi hotărâri de condamnare a lui Cojocari Nicolai, conform învinuirii înaintate la 7 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip închis, cu amendă în mărime de 2 000 unități convenționale și cu privarea de dreptul de a exercita funcții publice pe un termen de 4 ani.

În argumentarea soluției solicitate apelantul a invocat că, achitându-l pe Cojocari Nicolai, de sub învinuirea de comitere a infracțiunii incriminate, instanța de fond a dat o apreciere greșită probelor prezentate de acuzare, precum și nu a luat în considerație depozițiile martorului Sula Valentin.

Instanța de judecată în mod eronat a neglijat valoarea probantă a tuturor probelor examinate în cadrul cercetării judecătorești prezentate de acuzare, fiind dusă în eroare de declarațiile inculpatului și a martorilor apărării Udrea A., Lazari I., Paierele L., Andronic I., Malai N., Burduja V. și Gonța N. precum și documentele prezentate în susținerea poziției apărării, or acestea poată un caracter declarativ.

Instanța de fond urma să dea o apreciere critică declarațiilor martorilor apărării, deoarece aceștia sunt colegi de serviciu cu Cojocari Nicolai.

La fel s-a invocat că instanța de fond nu a reflectat în sentință întregul conținut al declarațiilor martorilor Burduja C. și Gonța N.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 27 februarie 2015, apelul declarat a fost admis, casată sentința contestată și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care Cojocari Nicolai a fost condamnat în baza art. 324 alin. (2) lit. c) Cod penal (red. de pînă la 25.02.2014), la 5 ani închisoare, cu amendă în mărime de 1000 unități convenționale, echivalentul a 20 000 lei, cu privarea de dreptul de-a ocupa funcții publice pe un termen de 2 ani.

În conformitate cu prevederile art. 90 Cod penal, pedeapsa stabilită a fost suspendată condiționat pe un termen de probă de 2 ani.

5. Instanța de apel a constatat faptele incriminate lui Cojocari Nicolai prin rechizitoriu și a reținut probele ce confirmă vinovăția acestuia de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 324 alin.(2) lit. c) Cod penal, și anume: declarațiile martorului Sula V.; procesul-verbal de primire a plîngerii de la Sula V. din 28.03.2012; procesele-verbale de ridicare din 03.04.2012; procesul-verbal de examinare din 04.04.2012; procesul-verbal de examinare a purtătorului electronic de informație a interceptării convorbirii dintre Sula V. și Cojocari N.; procesul-verbal de marcarea a bancnotelor din 29.03.2012; procesul-verbal de înzestrare cu tehnică specială din 29.03.2012; procesul-verbal privind interceptarea și înregistrarea comunicărilor din 30.03.2012; procesul-verbal privind aprecierea informațiilor care au importanță pentru cauza penală din 30.03.2012; procesul-verbal de percheziție corporală a lui Cojocarui N. din 29.03.2012; procesul-verbal de cercetare la fața locului din 29.03.2012; procesele-verbale de examinare a mijloacelor materiale de probă din 30.03.2012; ordonanțele de atașare la materialele cauzei penale a corpurilor delictive din 30.03.2012, 02.04.2012, 04.04.2012 și din 17.04.2012; raportul de expertiză nr. 789 din 09.04.2012; raportul de expertiză judiciară nr. 224 din 24.12.2014.

Colegiul penal a dat o apreciere critică declarațiilor martorilor apărării Udrea A., Paierle L., Andronic L., Malai N., Burduja V. și Gonța N. deoarece între inculpat și acești martori există relații de serviciu și de prietenie, totodată acești martori sunt în relații ostile cu Sula V.

Curtea de Apel a conchis că este eronată concluzia instanței de fond referitor la faptul că în procesul reproducerii înscrierilor audio a înregistrării comunicărilor dintre Sula V. și Cojocari N., nu se deslușește esența convorbirii. În continuare instanța de apel a menționat că reproducerea înscrierii audio a înregistrării convorbirilor dintre Sula V. și Cojocari N., precum și raportul de expertiză judiciară nr. 2204 din 24.12.2014, confirmă cu certitudine că aceștia au discutat suma pe care martorul urma să o transmită inculpatului pentru serviciile sale.

Referitor la afirmația părții apărării, că la data de 31.01.2012 toate procesele-verbale deja au fost semnate de inculpat și ultimul nu a avut nici o obligațiune față de Sula V., și nu a pretins și nu a primit bani de la ultimul, Colegiul penal a menționat că prezența faptei infracționale în acțiunile inculpatului nu depinde de

faptul, cînd ultimul a primit mita, pînă la semnarea actelor de primire în exploatare sau după, ci însăși transmiterea și primirea banilor , fapt care a fost constatat în ședința de judecată, prin probele prezentate de acuzare.

La stabilirea pedepsei inculpatului Colegiul penal ținînd cont de prevederile art. 8, 10 alin. (2) 61, 75 Cod penal, a conchis că în speță lui Cojocari Nicolai urmează a-i fi stabilită pedeapsa prevăzută de sancțiunea art. 324 Cod penal, pînă la modificările operate prin Legea nr.326 din 23.12.2013.

Așadar, instanța de apel luînd în considerație persoana inculpatului care se caracterizează pozitiv, pentru prima dată a fost atras la răspundere penală, a considerat că scopul pedepsei penale poate fi atins fără izolarea acestuia de societate, cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal.

6. Împotriva deciziei instanței de apel a declarat recurs ordinar acuzatorul de stat, care, invocînd prevederile art. 427 alin. (1) pct.6),10) Cod de procedură penală, solicită casarea parțială a hotărîrii contestate în partea stabilirii pedepsei, cu excluderea prevederilor art. 90 Cod penal.

În argumentarea soluției solicitate recurentul a invocat că pedeapsa numită inculpatului este prea blîndă în raport cu fapta comisă, la stabilirea căreia instanța de apel nu a ținut cont de prevederile art. 61,75 Cod penal.

Astfel, consideră că instanța de apel eronat a aplicat în privința lui Cojocari Nicolai prevederile art. 90 Cod penal și nu a luat în considerație comportamentul inculpatului în cadrul urmăririi penale, care nu a recunoscut vina.

6.1 Nefiind de acord cu decizia instanței de apel cu recurs ordinar a contestat-o inculpatul și avocatul acestuia Vieru Constantin, care invocînd temeiurile de drept prevăzute la art.427 alin. (1) pct.12), 16) Cod de procedură penală, solicită casarea hotărîrii contestate cu menținerea sentinței instanței de fond.

În motivarea cererii de recurs recurenții au invocat următoarele:

- acțiunile inculpatului nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii incriminate, deoarece Cojocari N. nu a pretins, acceptat sau primit, personal sau prin mijlocitor bunuri, servicii, privilegii sau avantaje sub orice formă, și nu a acceptat suma de bani pentru a îndeplini, pentru a întîrzia sau grăbi îndeplinirea unei acțiuni în exercitarea funcției sale sau contrar acesteia, or toate obligațiile sale funcționale au fost îndeplinite și toate procesele-verbale au fost semnate în conformitate cu prevederile legislației, încă la data de 31.01.2012;

- versiunea inculpatului referitor la faptul că substanța fluorescentă a nimerit pe mîna sa dreaptă în momentul cînd Sula V. s-a salutat cu el prin strîngerea mîinii a fost confirmată și de martorul Lazari I. Astfel, instanța nu a combătut această versiune și contrar prevederilor art. 8 Cod de procedură penală, l-a condamnat pe Cojocari N.;

- nu a fost verificată versiunea inculpatului conform căreia în momentul cînd în biroul său se afla Sula V., a avut un apel telefonic, iar în timpul discuției s-a întors cu spatele spre martor moment în care acesta ar fi putut plasa banii marcați pe masa sa între mape;

- instrumentarea cauzei penale este rezultatul unei provocări contrare prevederilor art.6.1 CEDO, care a fost organizată de colaboratorii CCCEC;

-atît în cadrul urmăririi penale cît și în cadrul cercetării judecătorești nu a fost constatat și demonstrat că inculpatul a estorcat careva sume de bani, cu atît mai mult nu a fost constatat în ce constă "estorcarea";

-instanța de apel nu a dat nici o apreciere faptului că declarațiile martorului Sula V. conțin divergențe esențiale, astfel la depunerea denunțului acesta a declarat că de la el se estorcează bani, la audierea în calitate de martor în ședința instanței de fond a declarat că a vrut să se răzbune pe un caz care a avut loc în 2005, iar în instanța de apel acesta a menționat că a dorit să-l mulțumească pe recurent, ca să poată să se adreseze pe viitor după serviciile acestuia.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin.(1) pct.1¹) Cod de procedură penală, avocatul Vieru Vadim în numele inculpatului a depus referință privind opinia sa asupra recursului ordinar declarat de procuror, argumentînd, că recursul este absolut nemotivat și urmează a fi respins ca inadmisibil.

8. Judecînd recursurile ordinare declarate în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, Colegiul penal consideră că acestea urmează a fi admise, din următoarele considerente.

Potrivit art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul cînd instanța nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție, în baza prevederilor art. 434 Cod de procedură penală, verifică legalitatea hotărîrilor atacate pe baza

materialelor cauzei și se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în recurs.

Reieșind din prevederile art.414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârilor atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar și oricăror probe noi prezentate instanței de apel, fiind obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Apelul este o cale de atac sub aspect de fapt și de drept, întrucât odată exercitat, produce un efect devolutiv complet în sensul că provoacă un control integral atât în fapt, cât și în drept numai la persoana care l-a declarat, la calitatea acesteia în proces și la persoana împotriva căreia este îndreptat de către jurisdicția de al doilea grad asupra hotărârii primei instanțe.

Potrivit explicațiilor date de către Plenul Curții Supreme de Justiție la pct.14 al Hotărârii nr.22 din 12.12.2005 „*Cu privire la practica judecării cauzelor penale în ordine de apel*”, modificată prin Hotărârea Plenului Curții Supreme nr.4 din 30.03.2009, în sensul cerințelor art.414 Cod de procedură penală, chestiunile de fapt asupra cărora s-a pronunțat ori trebuia să se pronunțe prima instanță, prin apel, se transmit instanței de apel: dacă fapta reținută ori numai imputată s-a săvârșit ori nu; dacă fapta a fost comisă de inculpat și în ce împrejurări s-a comis; în ce constă participația, contribuția materială a fiecărui participant; dacă există circumstanțe atenuante și agravante; dacă probele corect au fost apreciate; dacă toate în ansamblu au fost apreciate de prima instanță prin prisma cumulului de probe anexate la dosar în conformitate cu art.101 Cod de procedură penală.

În ce privește chestiunile de drept pe care le poate soluționa instanța de apel, acestea sînt: dacă fapta întrunește elementele infracțiunii; dacă infracțiunea a fost corect calificată; dacă pedeapsa a fost individualizată și aplicată just; dacă normele de drept procesual, penal, administrativ ori civil au fost corect aplicate.

În cazul în care s-ar constata încălcări ale prevederilor legale referitor la ele, hotărârea instanței de fond urmează a fi desființată cu rejudecarea cauzei.

În același context Colegiul penal lărgit, mai menționează și despre stipulările prevăzute de art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală, conform cărora toate probele administrate în cauză trebuie să se verifice sub toate aspectele, complet și obiectiv, iar ulterior, analizate în coroborarea lor din punctul de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității informației ce o conțin.

Articolul 389 alin. (1) Cod de procedură penală prevede că, sentința de

condamnare se adoptă numai în condiția în care, în urma cercetării judecătorești, vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii a fost confirmată prin ansamblul de probe cercetate de instanța de judecată.

Colegiul penal enunță că judecând apelul, instanța de apel nu a respectat întocmai aceste prevederi procesuale obligatorii.

La examinarea probelor care confirmă sau infirmă vinovăția persoanei, instanța de judecată urmează în hotărîre să argumenteze motivele admiterii sau respingerii probelor prezentate atât de învinuire, cât și de apărare, fiind obligată să aprecieze toate probele examinate în ansamblu, indiferent de faptul dacă sînt cuprinse în dosar sau au fost prezentate de părți în ședința de judecată.

Colegiul penal lărgit constată că la judecarea cauzei, instanța nu a ținut seama în deplină măsură de prevederile art. 99-101 Cod de procedură penală, nu a cercetat sub toate aspectele probele prezentate de părți, nu le-a verificat minuțios, prin prisma pertinentei, concludenței, iar în ansamblu, din punct de vedere al coroborării lor, nu a apreciat fiecare probă separat adusă de participanții la proces și nu s-a expus în mod convingător asupra acestora.

Astfel, instanța de apel a dat o apreciere critică declarațiilor martorilor apărării A. Udrea, L. Paierele, I. Andronic, N. Malai, V. Burduja și N. Gonța, date în cadrul cercetării judecătorești a instanței de fond, precum și în apel, argumentînd *"între inculpat și acești martori sunt relații de serviciu și de prietenie și la orice obiect – construcție, care urma a fi primită în exploatare, de fiecare dată se prezenta comisia raională, formată din inculpat și martorii audiați din partea acestuia. Martorii dați sunt în relații ostile cu Sula V."*

La acest capitol, Colegiul relevă că, *martorul Paierele L.*, a declarat că la 31.01.2012 au mers în s. Răspopeni la recepția finală a unui obiect. Au examinat obiectul împreună cu *Dragușan P.*, *Grosu V.* și *Cojocari N.*, după care tot în aceeași zi au semnat procesul-verbal de recepție finală în mai multe exemplare, (f.d.242-244, vol. I, 43-45, vol.II). La fel, *martorul Dragușan P.*, a comunicat că împreună cu *Grosu V.*, *Paierele L.* și *Cojocari N.* au inspectat o construcție care aparținea soției lui *Sula V.*, după ce au finisat inspecția au semnat procesul-verbal de recepție finală. Afirmă că au semnat acest proces-verbal în următoarea ordine: primul *Cojocari C.*, apoi el după care *Paierele L.* și *Grosu V.* (f.d.52-53 vol. II). În continuare *martorul Burduja V.*, a menționat că în ziua cînd *Cojocari N.* împreună cu alți membri ai comisiei au mers în localitatea Răspopeni pentru a inspecta

construcția (magazinul) ce aparținea lui Sula V. el personal nu a fost deoarece a fost plecat în Chișinău, însă procesul-verbal de recepție finală l-a semnat mai târziu. Nu a observat dacă acest document era semnat de Cojocari N. precum și nu a atras atenția dacă lipseau alte semnături (f.d.246-249, vol. I, 41-42 vol.II). La fel și martorul Lazari Ion, care a specificat că în timp ce se afla în biroul lui Cojocari N. a intrat o persoană care s-a salutat cu primul și l-a strâns de mână, apucându-l de mână și cu a doua mână (f.d.230-232, vol. I, 50-51 vol.II).

Analizând textul deciziei contestate la acest capitol Colegiul penal relevă că instanța de apel, pripit, foarte succint și nemotivat a respins declarațiile acestor martori, fără a le analiza în cumul cu alte probe, fapt ce contravine prevederilor art. 100 alin. (4) și 101 alin. (1) Cod de procedură penală.

Sub acest aspect Colegiul lărgit relevă că instanța de apel urma să supună analizei atât probele acușării cât și a apărării, să analizeze versiunea inculpatului care afirmă că substanța fluorescentă a nimerit pe mîna sa dreaptă în momentul cînd Sula V. s-a salutat cu el prin strîngerea mîinii, iar în momentul cînd în biroul său se afla Sula V., a primit un apel telefonic de la Andronic I., și în timpul discuției s-a întors cu spatele spre martor, moment în care acesta ar fi putut plasa banii marcați pe masa sa între mape.

La fel, instanța de apel nu s-a pronunțat și a lăsat fără careva apreciere descifrările convorbirilor telefonice de pe nr. de telefon "069381698", (f.d.183 vol.) care aparține martorului Andronic I., or aceasta a confirmat că a discutat cu inculpatul la telefon stabilind cu acesta o eventuală întîlnire, iar cînd peste un timp foarte scurt s-a ridicat în biroul lui Cojocari N., acolo deja erau 6 bărbați, care nu i-au permis să intre.

În continuare instanța de recurs relevă și faptul că Curtea de Apel în decizia adoptată **a respins declarațiile martorului apărării Andronic I., de rînd cu cele ale martorilor A. Udrea, L. Paierle, N. Malai, V. Burduja și N. Gonța**, apreciindu-le critic pe motiv că aceștia se află în relații de serviciu, fapt care nu corespunde realității or, martorul a declarat că activează în calitate de șef la cafeneaua "Dumbrava", iar la inculpat s-a adresat în legătură cu unele întrebări legate de construcție.

Așadar, Colegiul relevă că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra argumentului invocat de inculpat și apărare, precum că în momentul cînd martorul Sula V. ar fi plasat banii pe masa sa de serviciu, el vorbea la telefon cu

Andronic I., fiind întors cu spatele spre primul.

Totodată, învinuirea se bazează pe declarațiile martorului Sula Valentin, care în cadrul urmăririi penale a declarat "*m-am prezentat la d-ui în cabinet pentru a-i da banii pe care i-a cerut el de la mine pentru că mi-a semnat procesul-verbal de recepție finală*" (f.d.33, vol. I). Ulterior, fiind audiat în cadrul cercetării judecătorești a instanței de fond la întrebarea procurorului acesta a menționat "*Înainte de a merge la Centru la 28.03.2013, mi-a semnat Udrea, apoi Cojocari N., la fel mi-a fost pusă ștampila. Fiind amăgit în 2005, am hotărât să-l pun la respect ca să nu ie rubele de la oameni*", (f.d.217-verso), în instanța de apel Sula V. a declarat "*I-am dat lui Cojocari N. acești bani, deoarece mai am de construit ceva*" (f.d.15-17, vol. II).

Analizând declarațiile martorului menționat date la diferite etape ale procesului penal Colegiul conchide că, instanța de apel nu a înlăturat divergențele din depozițiile acestuia, nefiind elucidat care a fost motivul transmiterii banilor de către Sula V. inculpatului: 1) suma dată a fost cerută de Cojocari N.; 2) martorul a dorit în așa mod să se răzbune pe inculpat pentru unele acțiuni care au avut loc în anul 2005; sau 3) Sula V. a dorit astfel să-l mulțumească pe Cojocari N., pentru a putea apela la serviciile acestuia pe viitor.

Tot aici dar în alt context instanța de recurs relevă că potrivit rechizitoriului (98-103, vol. I), lui Cojocari Nicolai i s-a incriminat comiterea infracțiunii de corupere pasivă – cu semnele calificative pretinderea și primirea *prin estorcare* (...) a banilor ce nu i se cuvin, pentru îndeplinirea unor acțiuni ce țin de obligațiile de serviciu, iar instanța de apel prin decizia adoptată concluzionând că vina inculpatului a fost dovedită pe deplin prin cumulul de probe cercetate, l-a condamnat pe acesta în baza art. 324 alin. (2) lit. c) Cod penal, însă nu și-a argumentat soluția în acest sens și nu a invocat din care considerente a ajuns la concluzia că Cojocari N. **a estorcat** de la Sula V., suma de bani incriminată. Mai mult ca atât nu a ținut cont de Hotărârea CSJ nr. 5 din 30.03.2009 "*Cu privire la aplicarea legislației referitoare la răspunderea penală pentru corupere pasivă ori activă*" potrivit căreia "*estorcarea de bunuri sau servicii, enumerate în art. 324 alin. (1) CP, constă în cererea acestora de către făptuitor sub amenințarea săvârșirii acțiunilor care vor putea cauza prejudicii intereselor atât legale, cât și ilegale ale corupătorului sau crearea intenționată a unor condiții care îl impun să le dea (ofere) în scopul prevenirii consecințelor nefaste pentru interesele sale legale sau ilegale.*"

Prin urmare, din conținutul deciziei contestate nu este clar care acțiuni ale

inculpatului confirmă faptul estorcării de către Cojocari N. a sumei de 2000 lei de la Sula V. și care a fost necesitatea ca Sula V. să transmită această sumă de bani, de vreme ce Cojocari N. deja semnase toate procesele-verbale de recepție finală și i le înmînase lui Sula V. anterior.

Astfel, inculpatul și avocatul acestuia, în recursul declarat, invocînd nevinovăția lui Cojocari N., s-au referit la un șir de argumente, enumerate mai sus, prin care și-au motivat dezacordul cu decizia pronunțată de instanța de apel. Instanța de apel, în decizia adoptată a indicat că în baza probelor examinate de prima instanță și verificate în instanța de apel ajunge la concluzia că apelul acuzatorului de stat este fondat și urmează a fi admis, cu condamnarea lui Cojocari N. conform învinuirii aduse, limitîndu-se la redarea mai multor probe scrise (descrise în pct. 5 al prezentei decizii), precum și a declarațiilor martorului Sula V., cu toate că în acestea persistă mai multe inexactități referitor la motivul transmiterii sumei de 2000 lei, precum și la data cînd comisia raională a ieșit la fața locului pentru a inspecta obiectul (magazinul) din s. Olișcani, care aparținea soției Sula Elena.

Aceste probe nu au fost apreciate în coraport cu alte probe prezentate de partea apărării și cercetate în ședința instanței de apel, cum ar fi declarațiile martorului Burduja V., care a menționat că în ziua cînd comisia a ieșit la fața locului el a fost plecat la Chișinău, dar procesul –verbal de recepție finală l-a semnat mai tîrziu; martorilor Paierle L., și Dragușan P., din care rezultă că comisia a fost la fața locului la data de 31.01.2012, iar procesul-verbal de recepție finală a fost semnat de către toți membrii comisiei prezenți în aceiași zi; martorului Andronic I., care a relatat că l-a telefonat pe inculpat la 29.03.2012 orele 11⁰⁰ ; martorului Lazari I., care a confirmat că Sula V. intrînd în biroul inculpatului s-a salutat cu acesta prin strîngerea mîinii drepte; precum și cu următoarele înscrisuri: descifrările convorbirilor telefonice de pe numărul de telefon care aparține martorului Andronic I. (f.d.182-183, vol. I); extrasul din registrul înregistrării deplasărilor în teritoriul raionului, din care rezultă că inculpatul la data de 31.01.2012 a avut o deplasare în s. Olișcani (f.d.172-179, vol. I).

În acest sens nu au fost totalmente respectate normele procesuale și nu au fost supuse verificării sub aspectul veridicității și puterii probante probele puse la baza hotărîrii de condamnare.

Analizînd minuțios materialele cauzei în raport cu argumentele invocate de

recurenți Colegiul penal lărgit a ajuns la concluzia, că instanța de apel a examinat pur formal apelul declarat, nu s-a clarificat care circumstanțe sunt relevante pentru prezenta cauză, nu a verificat declarațiile martorului Sula V. în coroborare cu alte probe prezentate de părți pronunțând o hotărâre pripită și neargumentată în partea admiterii sau respingerii probelor, în legătură cu ce o astfel de decizie nu poate fi menținută și urmează a fi casată cu dispunerea rejudecării cauzei în instanța de apel.

Instanța de recurs consideră, că erorile comise nu pot fi reparate de către instanța de recurs în prezenta procedură, deoarece aceasta nu este abilitată cu atribuții de a judeca cauza și a se pronunța asupra legalității sentinței, substituind instanța care a judecat apelul cu încălcarea prevederilor procesuale penale la pronunțarea hotărârii judecătorești.

Colegiul conchide că temeiul prevăzut la art. 427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală – hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, persistă în cauză.

În atare situație, recursurile urmează a fi admise, casată decizia contestată ca ilegală și neîntemeiată, cu trimiterea cauzei la rejudecare în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

La rejudecarea cauzei instanța de apel urmează să se conducă de prevederile art. 436 Cod de procedură penală, care prevăd procedura de rejudecare și limitele acesteia, să execute indicațiile instanței de recurs, să verifice și să aprecieze profund probele administrate și examinate în instanță în strictă conformitate cu cerințele legii, să le dea apreciere cuvenită cu argumentarea admisibilității sau inadmisibilității fiecărei probe examinate, să analizeze la modul cuvenit intenția și acțiunile inculpatului, să cerceteze amănunțit aspectele învinuirii înaintate și să-și argumenteze clar concluziile sale în decizia adoptată, ținând cont de motivele casării deciziei atacate, să pronunțe o hotărâre legală și întemeiată, în conformitate cu prevederile art. 417 Cod de procedură penală.

9. În conformitate cu prevederile art.434, 435 alin.(1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E :

Admite recursurile ordinare declarate de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Bălți, Formusatii Andrei, de inculpatul Cojocari Nicolai și avocatul acestuia Vieru Vadim, casează total decizia Colegiului penal al Curții de

Apel Bălți din 27 februarie 2015, în cauza penală în privința lui *Cojocari Nicolai Mihail* și dispune rejudecarea cauzei în ordine de apel în aceeași instanță, în alt complet de judecată.

Decizia nu se supune nici unei căi de atac, publicată la 20 august 2015.

Președinte

Petru Ursache

Judecătorii

Constantin Alerguș

Vladimir Timofti

Ghenadie Nicolaev

Nadejda Toma